

Arrest

nr. 156 287 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 22 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Oekraïense staatsburgerschap te bezitten en van Pools/Duitse-Oekraïense origine te zijn. U bent geboren in Zaporizhie (oblast Zaporizhie, Oekraïne) waar u ook woonde.

In juli 2014 komen vijf mannen bij u thuis aankloppen. Ze stellen zich voor als mensen van het elektriciteitsbedrijf maar al snel blijken het nationalisten van de Rechtse Sector (Pravy Sector) te zijn. Ze verdenken u ervan Rus te zijn omdat u Russisch spreekt. U zegt hen echter dat u Oekraïener bent. Ze verlangen daarop van u dat u zich zal inzetten voor de bescherming van het vaderland, nl. dat u moet gaan vechten. U zegt dat u vroeger al gediend heeft in het Sovjetleger en dat u daarom geen

gewapende plicht meer moet doen. Als tegenreactie eisen ze een maandelijks bedrag van u, om de strijd te steunen. U vraagt bedenktijd en u krijgt die ook; ze laten u weten dat ze zullen terugkomen. Na het bezoek krijgt u nog drie dreigbrieven van uw belagers. In de laatste brief, die u op 13 augustus 2014 ontvangt, staat dat ze binnenkort zullen langskomen. U gaat daarom bij een vriend elders in de stad intrekken en beslist het land te verlaten.

Uiteindelijk verlaat u uw stad op 18 augustus 2014. Van Zaporizhie gaat u eerst met de trein naar Lvov en van daar gaat u op 21 augustus 2014 met de auto van een smokkelaar clandestien naar Polen. Na een week verblijf in Polen gaat u verder met een andere minibus naar België waar u op 30 augustus 2014 aankomt en op 3 september 2014 een asielaanvraag indient.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele interne Oekraïense paspoort en een kopie van uw rijbewijs.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst nationalistische vreest, meer bepaald de Rechtse Sector; zij hadden u immers al benaderd om te gaan vechten en u vervolgens bedreigd en afgeperst (CGVS p. 8). Het commissariaat-generaal is echter van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Om te beginnen dient gewezen te worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Daaruit blijkt dat er effectief intimidatie en geweldpleging is van Rechtse Sector (Pravy Sektor) tegen mensen die pro-Rusland of anti-Maidan zijn en dat deze groepering zijn leden mobiliseert om te gaan vechten in het oosten van Oekraïne. Geen enkele bron daarentegen maakt melding van gedwongen rekrutering vanwege Rechtse Sector of van personen die vermoord werden omdat ze weigeren deze beweging te vervoegen. Deze informatie strookt dus allerminst met wat u verklaart, nl. dat uw gedwongen rekrutering door de Rechtse Sector geen alleenstaand geval is en dat u van verschillende mensen hoorde dat ze ook werden geronseld voor de strijd of afgeperst – volgens u sprak iedereen in de stad daarover (CGVS p. 9). Hierbij kan aanvullend ook opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat ook van gedwongen rekruteringen vanwege de Oekraïense autoriteiten (zoals bijvoorbeeld het leger) buiten de officiële mobilisatieprocedures geen sprake is – er zijn wel meldingen van klachten over de mobilisatiecampagne, maar geen enkele daarvan heeft te maken met gedwongen rekrutering, meer bepaald met rekrutering die buiten de officiële procedures van de verplichte legerdienst of mobilisatie als reservist zouden vallen. In het licht van deze informatie is het, in tegenstelling tot uw verklaringen, niet aannemelijk dat nationalistische groepen zoals Rechtse Sector (of zelfs het Oekraïense leger) zouden overgaan tot huis-aan-huis-bezoeken om mensen te dwingen te gaan strijden in uw land. Gezien deze vaststellingen wordt de kern van uw asielrelaas (i.e. het bezoek door leden van Rechtse Sector aan uw huis omdat ze u gedwongen wilden rekruteren en de daaropvolgende bedreigingen en afpersingen) alvast fundamenteel ondermijnd.

Verder zijn er een aantal opvallende elementen te vinden doorheen uw verklaringen die verder afbreuk doen aan de aannemelijkheid van de door u aangehaalde feiten.

Zo blijft u vaag over wanneer leden van de Rechtse Sector bij u thuis langskwamen, en legt u daar zelfs tegenstrijdige verklaringen over af. U heeft het eerst over 'juli 2014', maar even later over 'juni 2014'. Als u daarom nogmaals gevraagd wordt wanneer uw belagers bij u langskwamen, zegt u 'het was in juni maar de dag kan ik niet herinneren'. Als u erop gewezen wordt dat u aanvankelijk juli zei en dan juni, verklaart u 'het was in juni of juli. Ik weet het niet goed. Ik haal ze door elkaar' (CGVS p. 8 & p. 9). Het is opmerkelijk dat u zo vaag blijft over het moment waarop uw problemen begonnen zijn en zich daar zelfs over tegensprekt, als u van andere gebeurtenissen uit uw relaas wel nog de concrete data weet (zoals bijvoorbeeld de derde dreigbrief op 13 augustus 2014, uw vertrek van Zaporizhie naar Lvov op 18 augustus 2014 en uw vertrek van Lvov naar Polen op 21 augustus 2014, CGVS p. 6 & p. 10). Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging kan toch verwacht worden dat hij weet wanneer zijn problemen uitbraken, te meer als het gaat om een eenmalig (ongewenst) bezoek in zijn eigen huis. Dit is hier niet het geval.

Een opvallende tegenstrijdigheid doorheen uw verklaringen ligt in het volgende. U verklaart dat u na de (derde) dreigbrief uw appartement in de stad Zaporizhie verliet en naar een andere plaats ging, naar de andere kant van de oblast (i.c. de andere kant van de provincie Zaporizhie). Daar twijfelde u twee dagen over wat u zou doen, maar dan kocht u een ticket naar Lvov en ging zo verder naar België (CGVS p. 7-8). Later vertelt u het anders en zegt u dat u na het ontvangen van de laatste dreigbrief (meer bepaald op 13 augustus 2014) naar uw vriend (een collega) ging die aan de andere kant van de stad woonde en daar bleef tot u vertrok (CGVS p. 10 & p. 11). Uw verklaringen dat u na de laatste brief naar de andere kant van de stad, dan wel naar de andere kant van de oblast ging onderduiken, zijn echter dermate tegenstrijdig, dat ze de geloofwaardigheid van uw relaas fundamenteel ondermijnen. Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging kan toch verwacht worden dat hij eenduidige

verklaringen aflegt over waar hij precies ging onderduiken (in zijn eigen stad of op een plaats aan de andere kant van zijn provincie). Dit is niet het geval.

Over de drie bewuste dreigbrieven die u verklaart ontvangen te hebben, dient nog opgemerkt te worden dat u hiervan niet het minste begin van bewijs neerlegt. U verklaart dat ze 'ergens thuis' liggen omdat u er niet aan gedacht heeft om ze mee te nemen – naar eigen zeggen moest u snel inpakken en had u daarom geen tijd om ze mee te nemen (CGVS p. 11). Uw argument dat u daar geen tijd voor had, is echter met een korrel zout te nemen daar u naar eigen zeggen blijkbaar wel de tijd vond en de moeite nam om uw inboedel uit uw appartement weg te halen, uw buurman te contacteren in verband met uw vertrekplannen en hem de sleutel toe te vertrouwen alvorens er te vertrekken (CGVS p. 11). Zodoende overtuigt u niet dat u niet in de mogelijkheid was om hét bewijsmateriaal van uw asielrelaas (i.e. de dreigbrieven) met zich mee te nemen.

Een andere, en zeker niet onbelangrijke, kanttekening dient bij uw asielrelaas geplaatst te worden vanwege een vaststelling in verband met uw paspoort. U verklaart dat u een internationaal paspoort had dat u zo'n tien jaar geleden kreeg; met dit paspoort ging u uw zus in België drie keer bezoeken. Nadat de geldigheid van dit internationaal paspoort verlopen was, verklaart u het niet verlengd te hebben of geen nieuw meer aangevraagd te hebben (CGVS p. 5 + DVZ verklaring 30.09.2014 vraag 26A). Dit strookt evenwel absoluut niet met de vaststelling dat er u op 4 oktober 2013 een nieuw internationaal paspoort werd uitgereikt (zie stempel in intern paspoort p. 7, document 1). Als u hiermee meermaals geconfronteerd wordt, blijft u volhouden dat u geen ander internationaal paspoort heeft gehad en dat u van niets weet (CGVS p. 5). Het is echter maar weinig overtuigend dat u hardnekkig de uitgifte van een nieuw paspoort blijft ontkennen als er in uw documenten overduidelijk aangegeven staat dat u er wel een gekregen heeft. Bijgevolg ontstaat het sterke vermoeden dat u dit nieuwe internationale paspoort uit 2013 doelbewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. Dit wordt nog versterkt door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute van augustus 2014 evenmin aannemelijk voorkomt, meer bepaald hoe u de grens tussen Oekraïne en Polen zou zijn overgestoken. Zo verklaart u dat u die met de auto van een smokkelaar passeerde, zonder geldige reisdocumenten (nl. met enkel uw intern paspoort en rijbewijs op zak). U verklaart dat de smokkelaars op voorhand uw gegevens hadden gevraagd om 'iets' te regelen, maar wat ze voor u geregeld hebben weet u niet. U weet niet onder welke identiteit u reisde en of er voor u bijvoorbeeld een visum voorzien was. Aan de grens met Polen stapte de smokkelaar uit om 'iets te regelen en op te lossen'; zelf bleef u in de minibus zitten en kreeg u geen persoonlijke controle. Buiten een bord dat naar Warschau verwees heeft u verder geen idee welke route u zou gevolgd hebben tot België of welke plaatsen u onderweg gepasseerd zou zijn. Naar eigen zeggen bleef u een week in een klein dorp in Polen, maar hoe dat dorp zou heten, kan u niet zeggen (CGVS p. 6-7). Los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens uw reis van Oekraïne naar België bitter weinig concrete aanwijzingen zou hebben opgevangen met betrekking tot de plaatsen van doorreis, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van de Europese Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Dat u zelf geen controle zou gehad hebben en geen idee heeft of en wat er zou voorzien zijn voor u qua reisdocumenten, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage. En zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de persoon die u vergezelde, niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt werden om de nodige voorzorgen te nemen (CGVS p. 7). Dat u in dit verband niet overtuigt doet vermoeden dat u een (legale) reisweg aan de hand van daartoe benodigde reisdocumenten (bijvoorbeeld uw reispaspoort uit 2013 waarvan u beweert niets te weten), een eerder vertrek of een vertrek in andere omstandigheden verzwijgt. Op deze manier kan wederom ernstig getwijfeld worden aan het voorvallen van de door u beschreven feiten in de zomer van 2014.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Oekraïne een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan deze beslissing. Uw interne Oekraïense paspoort en uw rijbewijs bevatten immers louter identiteitsgegevens.

Aanvullend, wat betreft de algemene politieke onrust en instabiliteit in uw land in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van

artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke (zie boven).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Zaporizhie (oblast Zaporizhie) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De

afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoekende partij niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, meent verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte uit haar verklaringen afleidt dat zij gezegd zou hebben dat de Rechtse Sector (*Pravy Sector*) in Zaporizhie massaal mensen gedwongen zou rekruteren om mee te vechten in de gewapende strijd tegen de rebellen in het Oosten van het land. Weliswaar hadden de nationalistische van de Rechtse Sector (*Pravy Sector*) haar aanvankelijk inderdaad gevraagd om mee te strijden tegen de rebellen in het Oosten, doch blijkt uit haar verklaringen vooral dat de leden van de Rechtse Sector (*Pravy Sector*) hoofdzakelijk mensen afpersen om zo een geldelijke bijdrage te leveren voor de gewapende strijd in het Oosten van Oekraïne. In veel mindere mate dwingen zij mensen er effectief toe om daadwerkelijk de wapens op te nemen en mee te strijden.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in een poging om haar verklaringen te doen rijmen met de informatie in het administratief dossier haar verklaringen over de gedwongen rekrutering door de Rechtse Sector tracht te minimaliseren, stellende dat het hen vooral ging om het afpersen van mensen om zo een geldelijke bijdrage te leveren voor de gewapende strijd in het Oosten van Oekraïne. Evenwel gaf verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zelf aan dat haar gedwongen rekrutering door de Rechtse Sector geen alleenstaand geval is en dat zij van verschillende mensen hoorde dat ze ook werden geronseld voor de strijd of afgeperst (*“Is dat op grote schaal gebeurd, dat de Rechtse Sector mensen ging ronselen voor de strijd bij hen thuis? Zo massaal was het niet. Maar die gevallen waren er wel. Hoe weet u dat er nog zo'n gevallen waren? Van horen zeggen. Op de straat, op café. Ik had van die kennissen die dat vertelden. Iedereen vertelt vanalles daarover.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 07/05/2015, p. 9)), waardoor zij dan ook duidelijk beweerde dat gedwongen rekrutering door de Rechtse Sector plaatsvond. Dat zij zou hebben aangegeven dat de Rechtse Sector in Zaporizhie *“massaal”* mensen gedwongen zou rekruteren, wordt overigens nergens door verwerende partij gesteld. Ook in haar verzoekschrift blijft verzoekende partij volhouden dat gedwongen rekrutering door de Rechtse Sector – weliswaar in mindere mate – plaatsvindt, hetgeen echter evenmin ondersteund wordt door de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 1). Immers maakt geen enkele bron melding van gedwongen rekrutering vanwege de Rechtse Sector of van personen die vermoord werden omdat ze weigeren deze beweging te vervoegen. Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie aangebracht waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert niet correct is. De Raad besluit dan ook dat de vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, onverminderd overeind blijft.

2.2.4.1. Omtrent de door verwerende partij vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij, bemerkt verzoekende partij vooreerst dat deze vaagheden en tegenstrijdigheden niet beschouwd kunnen worden als dermate belangrijke onderdelen in haar verklaringen dat zij van aard zouden zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag. De verschillen in haar verklaringen over wanneer leden van de Rechtse Sector bij haar thuis langskwamen – juni dan wel juli 2014 – zijn volgens haar te wijten aan een misverstand of een verspreking. Zij bedoelde alleszins wel degelijk juli 2014, zoals zij ook verklaard heeft tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 september 2014, en niet juni 2014. Verder voert verzoekende partij aan dat door verwerende partij geen rekening gehouden werd met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Oekraïne en haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Evenmin werd rekening gehouden met het feit dat deze gebeurtenissen voor verzoekende partij traumatisch waren, waarbij verzoekende partij erop wijst dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Ten slotte oppert verzoekende partij nog dat haar verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd door verwerende partij.

2.2.4.2. Vooreerst is de Raad van oordeel dat verzoekende partij niet kan overtuigen met haar argument als zouden de verschillen in haar verklaringen over wanneer leden van de Rechtse Sector bij haar thuis langskwamen te wijten zijn aan een misverstand of een verspreking. Immers, toen zij er tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op werd gewezen dat zij aanvankelijk juli zei en dan juni, verklaarde zij *“het was in juni of juli. Ik weet het niet goed. Ik haal ze door elkaar”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 07/05/2015, p. 8-9). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal was verzoekende partij dan ook uitermate vaag over wanneer de leden van de Rechtse Sector bij haar thuis langskwamen en gaf zij zelf aan het niet goed te weten, waardoor haar *post-factum* verklaring in haar verzoekschrift dat zij wel degelijk juli 2014 bedoelde dan ook geenszins overtuigend is.

Waar verzoekende partij de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden in haar verklaringen tracht te verklaren door te verwijzen naar het tijdsverloop, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – *in casu* het moment waarop vijf nationalistenvan de Rechtse Sector bij haar thuis zijn komen aankloppen en het onderduiken nadat zij een derde dreigbrief had ontvangen – in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Dat de vage en tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij, die betrekking hebben op cruciale elementen van haar asielaanvraag, te wijten zouden zijn aan het tijdsverloop, betreft dan ook een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard, temeer gezien op het ogenblik van het gehoor van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal, dat plaatsvond op 7 mei 2015, deze feiten slechts dateerden van nog geen jaar geleden.

Verder is de Raad van oordeel dat de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden evenmin verklaard kunnen worden door de uitleg van verzoekende partij dat deze gebeurtenissen voor haar traumatisch waren en dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnsstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Vooreerst werd door verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele melding gemaakt van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden coherente en consistente verklaringen af te leggen. Daarenboven toont zij niet concreet door middel van medische of psychiatrische attesten aan dat deze beweerdetr traumatische ervaringen haar niet in staat zouden stellen om accurate verklaringen af te leggen.

Waar verzoekende partij oppert dat haar verklaringen verkeerd geïnterpreteerd werden door verwerende partij, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich tot deze loutere bewering beperkt zonder evenwel *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze haar verklaringen dan verkeerd geïnterpreteerd werden door verwerende partij. Dergelijk verweer volstaat dan ook allesbehalve om de door verwerende partij gedane vaststellingen te weerleggen of te verklaren.

De Raad wijst verzoekende partij er ten slotte nog op dat deze vaststellingen betrekking hebben op elementen die deel uitmaken van de kern van haar asielaanvraag, met name het moment waarop haar problemen met de Rechtse Sector begonnen zijn en het onderduiken nadat zij een derde dreigbrief had ontvangen, en dan ook wel degelijk van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekende partij.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij haar voormalige buurman in Zaporizhie heeft kunnen contacteren teneinde in haar woning op zoek te gaan naar de dreigbrieven en bij een schrijven van 22 oktober 2015 drie dreigbrieven bijbrengt, oordeelt de Raad evenwel dat het hier drie korte handgeschreven berichten betreft waarvan de herkomst en de echtheid onmogelijk kan worden achterhaald en derhalve door gelijk wie kunnen zijn geschreven, ook door personen die hiermee een positief resultaat in onderhavige asielaanvraag willen bewerkstelligen. Daarenboven doen deze drie handgeschreven korte dreigementen geen afbreuk aan de desbetreffende motivering van verwerende partij aangaande het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van de bewering van verzoekende partij geen tijd te hebben gehad deze mee te nemen uit haar woning.

2.2.6. Verder stelt de Raad vast dat de motivering van verwerende partij dat de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij omtrent haar internationaal paspoort – verzoekende partij blijft hardnekkig de uitgifte van een nieuw paspoort ontkennen terwijl er in haar documenten overduidelijk aangegeven staat dat zij er wel een gekregen heeft – doen vermoeden dat verzoekende partij dit nieuwe internationale paspoort uit 2013 doelbewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit haar land

vertrokken is, verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties, door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de reisroute, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat de lokale autoriteiten haar nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen, wijst de Raad erop dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht zodat de bemerking dat zij voor haar problemen niet kan rekenen op de hulp van de Oekraïense autoriteiten als irrelevant moet worden beschouwd.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel met de loutere bemerkingen dat de motivering van verwerende partij desbetreffend *“te vaag, abstract en theoretisch (is) en (...) onvoldoende rekening (houdt) met de dagelijkse schrijnende realiteit waarin verzoeker verkeert in Zaporizhie”*, dat *“de veiligheidstoestand in Zaporizhie (stad die grenst aan de zgn. ‘opstandige Republiek Donetsk’) niet volledig stabiel is”* en dat er *“mensenrechtenschendingen voorkomen (in de vorm van afpersingen etc.) vanwege gewapende groeperingen”*, dewelke blote beweringen betreffen die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie worden onderbouwd, niet aan dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend heeft gesteund (administratief dossier, stuk 10, deel 3) niet correct zou zijn en verwerende partij dan ook verkeerdelijk concludeerde dat de actuele veiligheidssituatie in Zaporizhie (oblast Zaporizhie) op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als een dergelijk uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 7 mei 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De

opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT